

נציגת הבוגרים בטקס הענקת התארים דנה דוידסון

ולהשפיע על יכולות הלימוד של הילדים בכיתות היסוד בישראל. בכך למעשה אולי אמנע מילדים כמותי את הסבל ואת התסכול שחוויתי.

עם החזרה ארצה הבנתי, שכדי להגשים את מטרתי עלי להתקבל לאוניברסיטה על מנת לרכוש השכלה גבוהה, ולכן נבחנתי בבחינה הפסיכומטרית. אולם, לא הצלחתי לעמוד בזמנים בשום צורה, ודבר לא הועיל, גם לא הקורס היוקרתי שנרשמתי אליו. הציון היה נמוך מכדי להתקבל לאוניברסיטה או אפילו למכללה כלשהי. רק בזכות החבר שלי, שהוא היום בעלי, שלא הניח לי להתפשר על איכות לימודי, לא הרמתי ידיים, והחלטתי להירשם ללימודי תואר ראשון באוניברסיטה הפתוחה - החלטה ששינתה את חיי.

הקורס הראשון שלמדתי היה מבוא לסוציולוגיה, בהנחיית ד"ר לימור גבאי אגוזי. אני זוכרת שמאוד נבהלתי בהתחלה מהגישה ה"משונה" שלה: היא אמרה לנו שבשיטת הלימוד של האוניברסיטה הפתוחה הסטודנט הוא "רב החובל" של לימודיו, ולא אף אחד אחר, וכי על כתפיו מונח לוח הזמנים לקריאת החומר, וצריך להגיש ממ"נים. למרות שדי נבהלתי, החלטתי לתת לקורס צ'אנס, צעד ראשון שהשתלם מאוד. לראשונה בחיי לא הייתי בכיתה עם עוד תלמידים שהסחיו את דעתי, למדתי בשקט בבית מתוך ספרים עשירים, מסודרים, ידידותיים ומרתקים. לראשונה קיבלתי אחריות על לימודי, והודות לכך הצלחתי. כשקיבלתי את הציון באותו קורס, 98, חשבתי שזו ודאי טעות. רק לאחר שקיבלתי ציונים מעל 90 בקורסים מבוא לפסיכולוגיה, פסיכולוגיה, חינוך וסטטיסטיקה א', הצלחתי להאמין בפעם הראשונה בחיי שאני מסוגלת ללמוד בזכות עצמי, ואפילו להצטיין.

לקראת סוף לימודי התואר התקבלתי לקורס מצטיינים בפסיכובילוגיה בהנחיית ד"ר רביד דורון. זהו קורס עמוס ורציני אשר דרש ממני עבודה מסיבית - קריאת מאמרים באופן ביקורתי, והפנמה של המתודות המחקריות. לאחר הכשרה לעבודה עם בעלי חיים לקחתי על כתפי, יחד עם שותף, פרויקט חדש ופורץ דרך: ניסיון לפתח תרופה חדשה לחרדה ולדיכאון מפירות ומצמחים.

כעבור 4 שנים סיימתי את התואר הראשון בפסיכולוגיה בהצטיינות. לאחר קבלת התואר השלמתי לימודים לתעודת הוראה לגיל הרך, והשנה סיימתי את שנת הסטאז' בהוראה, כגננת. הודות לתחושת המסוגלות העצמית שרכשתי במהלך לימודי באוניברסיטה הפתוחה אני מרגישה היום שהשמיים הם הגבול, ובכל תחום שבו אגע אוכל לממש את עצמי ואת יכולותי, אם רק ארצה בכך. רק בזכות האוניברסיטה הפתוחה, שאיפשרה לי ללמוד, הצלחתי. אילמלא הזדמנות זו, איני יודעת היכן הייתי היום, שכן אף מוסד אחר להשכלה גבוהה לא היה מקבל אותי עם הנתונים שלי בתחילת הדרך. אני סטודנטית שנה שנייה לתואר שני בלקויות למידה באוניברסיטת תל אביב, במטרה להיות גננת שהיא גם מאבחנת לקויות למידה. בעתיד ארצה לעזור לילדים לקויי למידה ובעלי בעיות ריכוז או קשב, על מנת שלא יישארו מאחור, לתת להם את הכלים, וליצור עבורם את הערוצים להשתתף בחינוך הרגיל כמו כל הילדים.

נולדתי לפני 27 שנים ברעננה. העובדה שאני עומדת כאן היום לפניכם אינה מובנת מאליה. כתלמידה בבית הספר חוותי קשיים ותסכולים, אשר הובילו אותי לא פעם להתפרצויות ולבכי. הורי ומורתי שמו לב לכך, ולכן עברתי אבחון פסיכודידקטי, שבעקבותיו נקבע כי אני לקויית למידה, סובלת מהפרעת קשב וריכוז, ובעלת מנת משכל גבוהה הגובלת במחוננות.

עקב הסקרנות הרבה שבי נמשכתי דווקא לתחומים שכללו בחובם "למידת גילוי", כמו מדעים וטבע. חשבתי שיתר הלימודים הם מיותרים, ושלעולם הם לא יהיו חלק מחיי. למרות כל הרצון הטוב, של המערכת ושל הורי, לא הצלחתי ללכת בתלם כמו כולם ולהכין שיעורי בית, להקשיב בשיעור ולהביא ציוד. התנהגותי גררה תגובות קשות מצד הורי, אך ללא הועיל. עם השנים, כשהמצב לא השתנה, נראה שהורי הרימו ידיים. הוויכוחים עימם התמעטו, ולא היה מי שידרוש ממני להתמודד ולהשקיע. כפועל יוצא מכך הפסקתי לנסות ללמוד, והתמקדתי יותר בפן החברתי של בית הספר ובספורט. גם בתיכון לא היו הלימודים החלק המשמעותי ביותר בחיי. אפפה אותי תחושה מתמדת, כי מערכת החינוך מתנכלת לי, ואינה מבינה שאני רוצה אך לא יכולה. משום כך, הדרך לאורך שעברתי עד השגת תעודת הבגרות הובילה לציונים בינוניים ומטה.

אחרי שירותי הצבאי התרחשה תפנית בחיי. התנדבתי להיות מפעילה באגף השליחים למחנות הקיץ של הסוכנות היהודית, ויצאתי להדריך בני נוער וילדים יהודים בברקלי שבקליפורניה משך קיץ שלם. השפה האנגלית, אשר הייתה לי קשה מאוד במשך שנות לימודי, הפכה באמצעות הפרקטיקה, באופן מפתיע, להיות שוטפת וברמה גבוהה מאוד. במהלך שהותי שם עבדתי במסגרת בית ספר של הקהילה היהודית בעיר, ושם תמו ההתלבטויות שלי בשאלה "מה אני רוצה להיות כשאהיה גדולה". כשנחשפתי למערכת החינוך הממלכתית ולדרך הלימוד הייחודית שם, נשביתי. אני זוכרת את עצמי עומדת בכיתה ונדהמת - כמה כוח יש לילדים כשרק נותנים בהם אמון וגורמים להם לקחת אחריות על לימודיהם. הבנתי שאני רוצה ויכולה לקחת חלק,